

„Doamne, învață-ne să ne rugăm...”

Prezbiter drd.
MARIUS HANGANU,
Biserica Pentecostala
Elim Hunedoara

„Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri!...”

Primul verset al capitolului 11 din Evanghelia scrisă de doctorul Luca ni-L prezintă pe Domnul Isus aflat la momentul rugăciunii. Probabil uimiți, impresionați sau pur și simplu curioși, ucenicii se apropie de El și-I adresează o cerere: „Doamne, învață-ne să ne rugăm...”

Ca răspuns, Domnul Isus ne dă exemplul desăvârșit al rugăciunii Tatăl nostru. Aceasta nu este doar un model pentru rugăciunile noastre. Este rugăciunea pe care trebuie să o rostim, pentru ca intențiile și scopurile lui Dumnezeu să se împlinească în noi prin noi. Chiar dacă pur și simplu reținem cuvintele și le rostim din memorie, această rugăciune este plină de har. Dacă mai facem un pas și încercăm să pătrundem însemnătatea fiecărei idei, rugăciunea noastră devine un dialog cu Dumnezeu în care gândurile, idealurile sau acțiunile noastre, sunt ancorate în planul Său veșnic.

Încă de la începutul rugăciunii, Isus pune o bază clară pentru poziția corectă pe care ar trebui să o avem față de Dumnezeu. În versetul 2 din Luca 11, Domnul Isus ne învață: „Când vă rugați, să ziceți: Tatăl nostru care ești în ceruri!...”

Fundamentul vieții de rugăciune a credinciosului constă în profunzimea relației pe care acesta o are cu Dumnezeu. Studiind Scriptura, putem defini aceasă relație în diferite moduri, ca de exemplu: relația dintre o oaie și un păstor, dintre un rob și stăpânul său, dintre cel chemat și împăratul care invită la nuntă, iar exemplele ar putea continua... Însă atunci când stăm de vorbă cu Dumnezeu în rugăciune, noi trebuie să înțelegem că suntem nu doar robi, lucrători sau oaspeți la nuntă. **Noi suntem fii de Dumnezeu. El este Tatăl nostru.**

Două adevăruri stau la baza acestei afirmații:

În primul rând, Dumnezeu este Tatăl nostru pentru că ne-a creat. În cartea Deuteronom, capitolul 32, a doua parte a versetului 6, Moise stă înaintea poporului și le reamintește: „...Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit și ți-a dat ființă?”. Același adevăr îl afirmă și apostolul Pavel în Efeseni 4.6: „Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor...”. Cu toate acestea, prin păcat, omul l-a întors spatele, l-a părăsit și l-a dezonorat pe Dumnezeu.

În al doilea rând, Dumnezeu este Tatăl nostru pentru că ne-a înfiat (și aici vorbim exclusiv despre cei credincioși). Înfierea este sinonimă cu răscumpărarea.

Când noi eram departe de El, vânduți robi păcatului, având ca tată pe diavolul și fiind destinați pierzării veșnice, Dumnezeu a ales să-și manifeste dragostea într-un mod pe care nicio dată nu-l vom înțelege. Versetul de aur al Bibliei – Ioan 3:16, ne spune că „...atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Apostolul Pavel reia acest adevăr în Galateni 4.4, afirmând: „...Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea.” Iar mai apoi, subliniază în versetele 5 și 6: „Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: *Ava, adică: Tată! Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.*”

Noi nu l-am fi putut numi pe Dumnezeu Tată, dacă Domnul Isus nu ne-ar fi dat acest drept. Dobândind acest statut însă, putem veni înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui Tată care ne iubește, ne ascultă, îi pasă de noi și este gata să intervină atunci când este nevoie.

Cel mai ilustrativ pasaj care ne vorbește despre această relație îl găsim în Scriptură în Luca, în capitolul 15, sub titlul sugestiv – *Pilda fiului risipitor*. Citind cuvintele rostite de Domnul Isus, putem înțelege că cea mai frumoasă poveste de iubire nu are în centru un băiat și o fată, ci un tată și un fiu. Un fiu pe care lumea îl numea *risipitor*, dar tatăl îl numea *pierdut*. Un fiu pe care lumea l-a *falimentat* și l-a *abandonat*, dar tatăl l-a primit cu brațele deschise. Un fiu care nu merita să fie nici măcar un *rob*, dar tatăl îl primește ca *moștenitor* în casa lui.

Despre noi este vorba aici. Și despre Dumnezeu... El este Tatăl nostru. Noi suntem copiii Săi. Aceasta este poziția corectă pe care ar trebui să o avem atunci când ne rugăm. Plini de încredere, de pace și de bucurie.

Așadar, atunci când ne rugăm „Tatăl nostru care ești în ceruri!”, conștientizăm cine este Dumnezeu cu adevărat. Înțelegem statutul pe care noi îl avem înaintea Lui – acela de fii de Dumnezeu. Recunoaștem că nu merităm aceasta, dar este harul lui.

Realizând toate acestea, nu putem decât să venim înaintea Lui, să-I mulțumim, să-L onorăm și să ne închinăm cu întreaga noastră ființă.

„Când vă rugați, să ziceți: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.»”
(Luca 11.2)

„Când vă rugați, să ziceți:...Sfințească-se Numele Tău...”

Privind în Cuvântul lui Dumnezeu, mai exact, la modelul de rugăciune lăsat nouă de Domnul Isus - *Rugăciunea Tatăl nostru* – am înțeles din prima parte a studiului nostru, că este foarte important să avem o atitudine corectă atunci când stăm de vorbă cu Dumnezeu în rugăciune. Această atitudine are la bază acceptarea și însușirea statutului pe care noi îl avem în această relație: Dumnezeu este Tatăl nostru iar noi suntem copiii Săi. Sigur că acest statut ne onorează, ne motivează, ne umple de încredere, dar ne și responsabilizează într-o măsură mult mai mare.

Referitor la acest aspect, profetul Maleahi rostește un cuvânt de avertizare adresat poporului lui Dumnezeu din acea vreme. El afirmă în capitolul 1 versul 6: „*Un fiu cinstește pe tatăl său și o slugă, pe stăpânul său. Dacă sunt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă sunt Stăpân, unde este teama de Mine? – zice Domnul oștirilor către voi, care nesocotiți Numele Meu și care ziceți: Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?*”

Cunoscând acest pericol – de a-L numi pe Dumnezeu Tată dar de a-I nesocoti sau dezonora Numele prin viața pe care o trăim uneori, Domnul Isus ne învață cum să transpunem și această realitate în viața noastră de rugăciune, afirmând: „*Când vă rugați, să ziceți: ...Sfințească-Se Numele Tău.*”

Rugându-ne în felul acesta, trebuie să avem în vedere alte două adevăruri fundamentale:

În primul rând, Dumnezeu este sfânt prin excelență. Sfințenia este natura și caracterul Său divin. Noi nu putem face nimic pentru a adăuga ceva la sfințenia Sa.

În al doilea rând, cea mai înaltă chemare adresată poporului Său este aceasta: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Când eu trăiesc o viață sfântă, Dumnezeu este onorat. Numele Lui este făcut cunoscut iar cei din jur vor recunoaște și vor proclama adevărul din Apocalipsa 15.4: „*Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta...*”

Prin urmare, rugăciunea noastră ar trebui să fie: „*Doamne, un Dumnezeu sfânt nu poate avea decât un popor sfânt. Ajută-ne la aceasta!*”

Vorbind despre sfințire, găsim în Cuvântul lui Dumnezeu trei etape în care aceasta se manifestă și trebuie înțeleasă:

Din punct de vedere legal, este o acțiune desfășurată în trecut, săvârșită de Domnul Isus și atribuită credinciosului în momentul pocăinței și a nașterii din nou. Referitor la acest stadiu al sfințirii, apostolul Pavel afirmă: „*...ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru*” (1 Corinteni 6:11).

Din punct de vedere al desfășurării noastre, este o acțiune care se va desfășura în viitor: „*Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru, Isus Hristos*” (1 Tesaloniceni 5:23).

Dar, între aceste două aspecte – unul trecut și altul viitor – descoperim faptul că sfințirea este și un proces care durează toată viața. Apostolul Pavel ne îndeamnă „*să ne ducem sfințirea până la capăt*” (2 Corinteni 7:1), iar Petru, reluând porunca Domnului din Vechiul Testament, ne spune: „*...după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră*” (1 Petru 1.15).

Așadar, ce înseamnă să fii sfânt? Cuvântul folosit în scrierile Nou Testamentare și tradus prin „sfânt”, este grecescul „*hagios*”. Ideea fundamentală care derivă din acest cuvânt este aceea de separare a credinciosului de lume, păcat, fire pământească și consacrarea acestuia în slujba lui Dumnezeu. De asemenea, *hagios* se referă la asemănarea și identificarea omului cu Dumnezeu cel Sfânt.

Vechiul Testament folosește cuvântul ebraic „*kadosh*”, care are două sensuri: separat (sau pus deoparte pentru Dumnezeu) și strălucitor. Poporul Israel nu era perfect, dar era sfânt, deoarece a fost ales și separat de celelalte popoare, pentru a fi al Domnului. Trăirea vieții în această poziție, duce la cel de-al doilea sens al cuvântului – credinciosul devine strălucitor (sau o lumină) pentru cei din jur. Aceasta presupune o viață trăită în permanență în prezența unui Dumnezeu sfânt.

În concluzie, având în vedere adevărurile amintite, atunci când ne rugăm „...Sfințească-se Numele Tău...”, noi proclamăm sfințenia lui Dumnezeu, exprimând totodată dorința inimii noastre - „*vrem să ne asemănăm cu Tine*” – și îl rugăm pe El să ne dăruiască voința și puterea pentru a trăi o astfel de viață în fiecare clipă. **(va urma)**

Tatăl nostru

**Tatăl nostru care ești în ceruri -
Ce Nume intim, dulce și frumos!
Ți-aducem umiliți a noastre euri
Să le topești în jertfa lui Hristos.**

**Ți-aducem inimile de pământ și gheață
Și mințile întunecate de cel rău,
Și toarnă-n ele Duhul Tău de viață
Ca să sfințească Sfânt Numele Tău.**

**Din veșnicie-n veșnicie Tu ești Tată,
Ai slava și puterea ca veșmânt.
Împărăția Ta cea minunată
Precum e-n cer, adu-o pe pământ.**

**În grija-Ți, pâinea noastră pământească
Ne-o dă și astăzi, cum ne-ai dat-o ieri;
Iar mulțumirea-n suflet să sporească
Puterea vieții noi, ce Tu o ceri.**

**Iar pâinea Ta, cu haruri frământată,
Cereasca pâine bună și gustoasă,
Dospită sus cu dragostea curată,
Celor flămânzi de voia Ta ne-o lasă.**

**De încercări suntem cercați într-una
Dar Tu ne dă putere în ispită,
Și-a Duhului prezență-a fi arvuna
Că marea de-ncercări e potolită.**

**Ne izbăvește, Tată, de vrăjmașul
Ce stă la pândă ca un leu răzleț;
În priveghere stă întreg mirajul
Împotrivirii lui cu orice preț.**

**O, Tatăl nostru care ești în ceruri,
Dorim să facem voia Ta, deplin.
În noi, de mai există încă euri
Topește-le în Harul Tău, amin.**

NICHOLAS DINU